

TÂY BA LÔ

Phùng Nhân

Mấy năm nay không biết Tây Balô ở nước nào mà bỗng đứng lại tràn vào Việt Nam vậy thôi quá xá, thoát đầu thì tụi nó quanh quẩn ở Sài Gòn, nhưng sau đó tụi nó lại đi ra các tỉnh miền Trung, cho đến ngày hôm nay thì miền Hậu Giang tỉnh nào cũng có. Khiến cho dân chúng lại được một phen để nhìn cho mãn nhãn cái bọn da trắng tóc vàng, tóc quăn nước da đen kịt. Nhưng lại thất vọng về mặt tài chánh bán buôn, bởi mấy thằng Tây Balô này mua cái món gì tụi nó trả giá vậy thôi bà chạy. Có thằng thì lại keo kiệt như một ông lão nhà quê, nè bánh mì thịt nguội của người ta cũng đi trả giá, làm cho mấy bà buôn bán phải gặp cảnh nã nê, lâu lâu gặp được một thằng Tây, vậy mà chặt không được đẹp khiến cho mấy bà than trời như bông!

Riêng về vợ chồng ông Tôn Tấn, đã có một xe bánh mì thịt đang bán tại góc đường Huyện Toại, giáp mặt với vườn hoa Lạc Hồng gần bến Chương Dương, tuy không khá giả gì hơn ai nhưng cũng kiếm đủ ngày hai bữa cơm để mà đắp đổi. Rồi một buổi chiều kia hai vợ chồng ông Tôn Tấn bèn bàn với nhau, là mình phải đi học bậy ít chữ Anh văn bỏ túi, dựng phòng hờ khi có mấy thằng Tây tụi nó đến mua bánh mì để mà biết rõ bán buôn, chớ còn không tụi nó mua bánh mì xúc xích, mà mình bán lộn qua bánh mì chả lụa thì có ngày mất mối. Chính vì vậy mà cái nạn dịch Anh văn nó đã nở rộ lên như cái nạn nuôi chim cúc năm nào, nhờ thế mà mấy người biết võ vẽ chút đỉnh chữ Anh văn, bây giờ cũng có thể làm một ông giáo sư không có đóng môn bài ở trong xóm nhỏ...

Thế rồi cũng ở trong đường Huyện Toại này lại có một cô giáo lỡ thời, tuổi đời đâu cũng trên dưới bốn mươi, đã mở ngay mấy lớp học đàm thoại Anh văn tại nhà, để dạy cho các gia đình có con đã gả được Việt Kiều, hoặc tụi Đài Loan đang đổ xô về Việt Nam cưới vợ cho nó rẻ. Nhờ vậy mà cô giáo lỡ thời này cũng có cuộc sống ung dung, chớ còn không thì cũng phải trần thân mới kiếm được chén cơm chớ đâu có dễ!

Cái ngày mà vợ chồng của ông Tôn Tấn, sắp đặt thời khóa biểu để đi học Anh Văn cũng gặp nhiều phiền phức. Bởi hai vợ chồng người nào cũng muốn đi học trước hết trơn, cho nên mới có một cái màn cãi vã rồi giận hờn vô cớ. Rồi lại ông chồng bèn nhường cho bà vợ đi học khóa trước, còn ông thì đi học khóa sau, chớ còn đi học một lượt thì có môn nhịn đối...

Rồi bà vợ đi lại nhà cô giáo để ghi tên, cũng may trong ngày hôm đó là cô giáo vừa mở thêm lớp mới, cho nên bà được nhận vào học rất dễ dàng.

Nhưng cô giáo lại đòi tiền học phí trước cho nó dễ hơn, bởi vì cô cũng đã bị mấy người học thử vài tuần rồi bỏ cuộc. Cho nên cô giáo đã có kinh nghiệm trần đời, thà là mịch lòng trước rồi đặng lòng sau, chớ thời buổi bây giờ đâu có biết ai còn tử tế mà tin với nhau cho đặng.

Ngày tháng trôi qua trong lặng lẽ cuộc đời, mới đó mà bà vợ của ông Tôn Tấn học được 12 tuần lễ, nhưng đang gặp lúc tháng bảy trời mưa dông, nên bà cũng rảnh rang ngồi cầm cuốn tập trên tay để học. Ban đầu thì bà vợ ông Tôn Tấn cảm thấy cũng kỳ, nhưng sau đó đã quen nên bà cũng bẻ miệng bẻ mồm tập nói tiếng Ảng lê nghe đả đớt. Như một đứa con nít đang tập đánh vần, vậy mà bà cảm thấy vui vui. Bởi phong trào học tiếng Anh bây giờ, lại bỗng dưng lan tràn trên đường phố.

Thế rồi một ngày đẹp trời có tia nắng hanh rọi trên đường phố, vợ ông Tôn Tấn đang ngồi buồn ngủ vì vào giờ này thì vắng bóng người ta, bởi một khi mặt trời mọc lên được vài sào rồi, thì mọi cuộc mua bán cũng không còn chộn rộn chành rành như hồi hừng sáng. Vợ ông Tôn Tấn theo một thói quen, lại kéo cái học đưng tiền ra để lấy cuốn tập học Anh văn ra làm bài tập, thì trước mặt bà ta là một cặp Tây - Đầm, hai đứa nó đang nắm tay nhau ung dung đi tới. Nhưng dáng vẻ hai đứa này trông bộ khác thường, thằng Tây thì cao óm lêu nghêu, còn con Đầm thì không có bận áo ngực, nên để cặp vú đánh đồng đưa theo nhịp bước.

Bà vợ ông Tôn Tấn bỗng dưng thấy hồi hộp một cách lạ thường, mà trong bụng cũng nhứt quyết phải mời cho được hai đứa này mua vài ổ bánh mì thịt ăn chơi, chớ còn không thì công lao đi ăn học anh văn mấy tuần nay coi như lỗ vốn. Vì trong lòng đã nghĩ như vậy, cho nên bà Tôn Tấn đợi cho hai đứa này đi tới vừa tầm, thì bà bước ra chặn đầu lại nói:

- Bờ li sơ... ghé đây bay pho mi vài ổ bánh mì thịt nguội thanh kiu sơ...

Không biết một cặp này tụi nó nghe có hiểu gì hay không, thế mà tụi nó cũng ghé vô ngồi xuống ghé. Một bộ ghé đầu chun lùn mà bất cứ ở Việt Nam mua bán trên vỉa hè chỗ nào cũng có, nhưng nó chỉ hợp với vóc dáng của người bản xứ mà thôi, chớ còn gặp Tây - Đầm cao lêu nghêu thì ngồi xuống hai cái giò không biết để đâu cho tiện, cho nên nó dựng hai cái đầu gối lên quá mang tai, dường thể tướng tá của mấy người lộ xỉ báo điềm, là hễ còn sống trên thế gian thì thuộc loại vô gia cư, còn khi tử thì vô địa táng!

Rồi cặp Tây - Đầm này nó cũng lịch sự như ai, tụi nó cũng xổ ra một tràng tiếng gì đâu có dây có nợ. Nhưng vợ ông Tôn Tấn vẫn đoan chắc là tụi nó đang nói tiếng Ảng lê để gọi bánh mì, rồi bà cũng nhìn lại nữ nự cười hồn nhiên nói lại:

- Vét sơ ... Đu du oanh chả lựa, ... o xiu mại, xúc xích huyết ba tê gan sơ...

Tới phiên cặp này lại gật đầu cười, rồi tụi nó thong thả nói chuyện riêng tư với nhau để chờ bánh mì nóng hổi. Riêng bà vợ ông Tôn Tấn đã tính ngầm, là mình phải dụ khị tụi Tây Balô ăn cho nó ghiền thôi, vì dân Tây đâu

có thằng nào mà không ăn bánh mì trừ bữa. Thế là bà vợ ông Tôn Tấn lấy hai ổ bánh mì tuy chưa nguội, nhưng bà cũng đem để dưới mẻ than, rồi phũ mả ra ngồi thổi cho lớp than nó hồng lửa cháy lên trở lại.

Trong phút giây sung sướng đó bà vợ ông Tôn Tấn lại thấy cõi đời này cũng còn được niềm vui, kể từ khi chánh sách nhà nước mở cửa để dụ khí mấy thằng ngoại quốc nhào vô, nhờ thế mà bà mới có dịp thấy mặt Tây - Đầm, chớ còn không thì làm sao bà có dịp nhìn tụi nó mần nhăn như bữa nay cho được. Mãi đang miên mang với dòng suy nghĩ trong đầu, nên bà Tôn Tấn xem chút nữa dứt tay, vì con dao xắt thịt ông Tôn Tấn mới mài nên còn bén lắm.

Phải mất hết năm phút đồng hồ trôi qua, hai ổ bánh mì đó mới giòn da trở lại. Trong khi đó thì bà lại nghĩ hôm nay thật là xui, phải chi có ông Tôn Tấn ở đây để cho ông chứng kiến cái cảnh này, để cho ông thấy rằng bà đã bỏ công ra đi học mấy tuần nay đâu có uổng. Thật là chữ nghĩa thời nay hễ nói bập bẹ vài câu tiếng Anh, thì kể như đã hái ra tiền, nên tiếng Ẳng lê bây giờ hiện đang thịnh hành vậy thôi hết biết...

Bà Tôn Tấn đã sống với cái nghề bán bánh mì thịt này vừa được vài năm, tuy không thạo gì cho lắm nhưng nhờ bà có cái việc khéo tay, cho nên mỗi khi bà cầm con dao lên mổ bụng bánh mì trông cũng gọn hơ, như mấy người đã từng bán buôn với cái nghề này cha truyền con nối. Rồi bà nhìn cặp Tây - Đầm hỏi lại:

- Ba tề ... o chả lựa, o ... xíu mại, o xúc xích sơ...

Thằng Tây lại dáo dác nhìn vào xe bánh mì để chỉ. Khi ngón tay của nó vừa dừng ngay lên đôn chả lựa, thì bà Tôn Tấn lại nhanh nhẩu nói thêm:

- Vét sơ...

Vừa nói xong một tiếng vét sơ xong, thì bà Tôn Tấn lo hối hả lôi đôn chả lựa ra để xắt. Vì đây là một món ăn xa xỉ hiện giờ, mà mấy người đập xích lô cho dầu có thềm đến đâu cũng đành dằn lại. Bởi vì chả lựa ngày nay thuộc hàng cao cấp mới được ăn, còn dân nghèo hay dân thợ mộc thợ hồ thì làm sao bỏ tiền ra mua cho nổi.

Bà Tôn Tấn xắt từng lát chả lựa rớt xuống tấm thớt bóng mượt hằng ngày, rồi bà cho con dao xắt thí lại làm hai, kể đến bà banh bụng hai ổ bánh mì ra đôn hết chả lựa vào trong đó, mặc dầu chả lựa đã trào ra rồi nhưng bà ráng banh ra nhét vô cho hết. Sau đó là bà bỏ thêm mấy lát dưa leo, với vài cọng ngò rồi xịt thêm vài giọt xì dầu, thế là hai ổ bánh mì trông mát mắt. Nhưng bà Tôn Tấn cũng chưa vừa bụng, bà đang nghĩ tụi Tây Đầm thì rất khoái Paté gan. Vì thế mà bà mò tay vô trong hộc tủ xe cầm hộp thịt đưa lên khui với cối lòng rộn rã, rồi bà lấy con dao nhỏ vít vài miếng trét vào, một ổ bánh mì như vậy con nhà nghèo khổ ở Việt Nam không dễ gì mơ ước...

Bà mỉm cười nhìn cặp Tây - Đầm, rồi hỏi tiếp:

- Đu du ít hia ... hay ... thách cờ quây, hay gô xôm que sơ ...?

Cặp Tây - Đầm lại nhìn bà cười rồi chỉ xuống bàn. Biết ý bà Tôn Tấn sắp hai ổ bánh mì vào trong đĩa rồi bung ra để xuống. Trong lúc bà còn đang lóng ngóng để đợi coi cặp này tụi nó có hút thuốc hôn, đang sẵn dịp bà chặt đẹp cho luôn một thể. Bởi cái nạn mua bán bây giờ phải nhanh tay lẹ mắt để chụp giựt với mấy thằng Tây, chớ còn chậm lụt thì mấy người lẹ miệng họ quơ qua hốt hết. Bà Tôn Tấn còn đang sắp đặt sẵn mấy câu nói đối đáp trong đầu, định bụng một lát nữa đây để dợt tiếng Anh một bữa xem sao, chớ còn học tiếng Anh mà không nói thì biết làm sao trúng giọng. Trong lúc bà còn đang phiêu phiêu với bao ý nghĩ mơ hồ, thì con Đầm với đôi mắt mơ màng ngó bà nói nhỏ:

- Café, Please...

Câu nói thông thường này thì bà Tôn Tấn nghe rất rõ, cho nên bà không sợ lắm, bà liền ngó sang cái quán café đối diện với xe bánh mì của bà để ngoắt người bạn chạy qua. Hình như bên quán Café chỉ mong có vậy, cho nên ông chủ quán Café đưa tay lên chào lại, rồi ông liền hối bà vợ chạy qua liền vì đây là một dịp may nếu để vượt thì sau này khó kiếm. Bởi vì hiện nay mấy người buôn bán họ kháu với nhau rằng, hễ ông Tây bà Đầm nào mà tụi nó chịu ăn uống quán nào rồi, thì kể như ăn luôn quán đó, vì tụi nó sợ đi quán khác không quen; rồi bị mấy người Việt Nam mình đè đầu ra tính với giá cắt cổ chẳng nương tay. Vì thế mà hễ ai đã bán được cho tụi nó rồi, thì kể như trúng mánh...

Tội nghiệp cho vợ ông chủ quán Café đối diện, vì không có học Anh văn nên đâu có biết làm sao để hỏi, cho nên bà lại cười hồn nhiên với hai đứa Tây - Đầm, rồi bà ngược lên nói với vợ ông Tôn Tấn thôi thì chị làm ơn hỏi coi tụi nó muốn uống cái gì giùm tôi, chớ tôi thì hoàn toàn xỏ ra tiếng Việt thì làm sao nó hiểu!

Bỗng dưng mà bị bắt làm thông dịch cho nên bà Tôn Tấn hơi ót, vì trong mấy tuần vừa qua bà chưa có học đến bài để chào hỏi Café, mà chỉ mới vừa tới mấy bài để mời mọc thông thường như mấy câu bà mới vừa nói ra hồi này. Tuy vậy bà cũng làm gan hỏi đại:

- Quát đu du oan Café Trung Nguyên, hay cứt chôn Ban Mê Thuột bờ li sơ...

Thế rồi con Đầm cũng ngược cặp mắt đục lờ lơ nhìn lại, rồi nó xỏ ra một hơi dài làm cho bà Tôn Tấn không biết nó hỏi cái gì. Tuy nhiên bà cũng đón mò là con Đầm nó kêu Café cứt chôn sữa đá. Nhưng muốn cho chắc ăn bà Tôn Tấn bèn chỉ vào hộp sữa có hình mẹ bồng con, như ngầm giải thích đó là dòng sữa mát của nhân quần, hễ thiếu nó thì trẻ con còi cọc. Rồi bà còn phụ họa thêm là miu miu, đu du ô kê sơ ...?

Trong khi đó thì thằng Tây Balô vừa đảo mắt ngó mông lung, rồi nó gật cái đầu trông cũng có mùi lịch sự, làm cho bà cũng yên trí nghĩ rằng hai đứa này đang chịu đên Café sữa đá Việt Nam. Vì vậy mà bà tươi cười day qua bà

chủ tiệm Café nói lớn:

- Tụi nó biểu chị làm loại Café cốt chồn sữa đá đặc biệt ngen, đừng có làm Café bít tắc bình dân rồi mất mối của mình đi. Bởi dụ khi tụi nó chịu bước vào đây, cũng không phải là chuyện dễ..

Thế là bà chủ quán cười toe tét băng ngang con lộ để đi trở về cái quán của mình, rồi lo hối ông chồng phải pha hai ly Café sữa đá đặc biệt, để cho thằng Tây với con Đầm này uống vô biết mặt loại Café cốt chồn của Ban Mê Thuật của mình chơi. Hơn nữa trong quán hiện nay chỉ còn có 800 gờ ram, cho nên hai vợ chồng ca na cúm nùm từ mấy tháng nay để dành xài, bởi vì từ mấy năm nay ở Việt Nam cái món nào mua cũng có, còn món Café cốt chồn thì hầu như khan hiếm hẳn ở thị trường. Vì loại chồn hương bây giờ lớp bị thợ săn lớp bị gày bẫy, cho nên tụi nó muốn tuyệt tự đến nơi, chắc có lẽ trong vòng vài năm nữa đây cái mùi Café cốt chồn sẽ đi dần vào quên lãng. Nếu có ai còn nhớ thì cũng như mấy nhà nho còn tưởng nhớ đến đĩa mực tàu, trong những ngày trời trở tiết lập đông, chớ đi ra ngoài chợ biết tìm ở đâu mà mua cho có.

Tội nghiệp cho hai vợ chồng ông chủ quán Café cũng như bà Tôn Tấn đang bán bánh mì, tuy trong bụng không nói ra chớ dường như cứ tưởng rằng mình đang trúng mối. Bởi đâu có ai mua bán với tụi ngoại quốc mà không ham, cũng chính vì cái tâm lý thường tình như vậy, cho nên thỉnh thoảng hai bên nhìn qua rồi cười chúm chím.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, ông chủ quán Café đứng súc cái vớt hoài cho thiệt sạch. Bởi dân pha Café ai cũng vậy, ai nấy cũng có một bí quyết gia truyền, cho nên đồng thời cũng cùng một loại Café, mà một quán khách uống khen ngon rồi mang bình ghiền dù trong túi không có tiền cũng đều men tới. Thỉnh thoảng ông ta lại vung tay lên cho cái vớt được ráo nước, làm cái bụng phê của ông có dịp đong đưa, khiến cái sa mỡ dường như đang trì xuống, làm cho bà vợ đứng kế bên hoảng hốt la lên. Ba sắp nhỏ coi làm lệ lệ nhanh lên, đừng quờn đãi nữa hai đứa Tây Balô đang đợi.

Bà chủ quán Café từ ngày mở quán đến giờ, bà chưa biết khúm núm đối với một ai. Bởi vì cái quán của bà quanh năm suốt tháng chỉ toàn là khách ruột, mà thật vậy không biết sao cái mùi Café của quán bà pha, không biết ông chồng của bà có phù phép làm sao, mà ai uống vào rồi cũng ghiền thiếu điều ợ ngáp. Thậm chí có người còn tuốt ngoài miệt Trung Lương, vậy mà dù cho có mưa gió sục sùi hể sáng sớm tinh mơ đều có mặt, y như là bị bùa mê thuốc lú nó hành, thì ra cái đạo Café nó cũng hành con người đâu có kém gì cái đạo trà ở bên Trung Quốc, Nhựt Bản, Đài Loan!

Tuy vậy ngày hôm nay đứng trước hai đứa Tây Balô này làm bà hơi khớp, một phần tiếng Anh tiếng u gì bà cũng không biết một chữ để cần làm hai, nên bà đành phải bưng hai ly Café đem qua để nhẹ xuống mặt bàn, rồi nhìn tụi nó để cười cầu tài thêm một phát, đó cũng là một cách xã giao rất

bình dân, mà thông thường trong xã hội ngày nay ai cũng biết.

Trong khi đó thì cặp Tây - Đầm này cứ ngồi nhờn nhờn để nhìn ông đi qua bà đi lại, khiến cho mấy đứa nhỏ bán vé số dạo kiếm cơm cũng động tánh hiếu kỳ nên rả lại mời mua giấy số, nhưng hai đứa này lắc đầu rồi khoát tay biểu mấy đứa nhỏ đi chỗ khác bán đi. Thấy vậy bà Tôn Tấn cũng nhăn răng ra cười rồi rầy mấy đứa nhỏ cho một chập, vì bà cũng sợ mấy đứa nhỏ này bu vô làm mất lịch sự rồi mai mốt tụi nó không dám ghé lại thì bà mất mối làm sao, nhưng mấy đứa nhỏ bán vé số này nó ranh mãnh nói lại một câu thật ngộ, là mấy thằng Tây Balô này mà ăn uống bao nhiêu, không chừng tụi nó kiết còn hơn mấy người ở dưới nhà quê lâu lâu lên thành chơi một bữa.

Mặc dầu bà Tôn Tấn nghe rất rõ nhưng bà lại bỏ ngoài tai, bởi vì bà đang nghĩ rằng mấy đứa nhỏ này bị bà rầy nên chọc phá, rồi bà nhìn vào cái miệng của con Đầm, thấy nó mút từng muỗng Café đưa lên miệng thưởng thức như mấy người ghiền, buổi sáng mà không có một ly phé nại thì run tay không thể làm gì được hết. Rồi thằng Tây lại ngược lên ngó bà cười để lộ ra hai hàm răng hạt bắp trắng ngân, khiến cho bà Tôn Tấn càng thêm tin rằng mình bữa nay trúng mối, nhưng thiệt tình trong phút giây sung sướng đó, bà cũng không biết mình phải chặt tụi nó bao nhiêu. Vì thường ngày ở đây bà bán một ổ bánh mì chả lụa là \$3.500, nhưng nó chỉ có vài ba lát chả lụa với mấy lát dưa leo mà thôi, còn ổ bánh mì chả lụa hôm nay bà phải banh cái bụng bánh mì ra để dồn vào ốc nốc, rồi bà còn hứng chí để thêm một chút Paté gan, với một chút xiếu mại cho ổ bánh nó được mượt mà, vì bán cho tụi Tây bà phải nhử cho tụi nó ghiền để mai mốt đây nó còn trở lại.

Mãi còn đang bận rộn với những ý nghĩ trong đầu, thì con Đầm nó ngoắt bà Tôn Tấn đi lại ra dấu biểu tính tiền. Nhưng bà Tôn Tấn chưa kịp nói bao nhiêu, thì con Đầm móc bóp lấy ra 4 tấm giấy hai ngàn đồng tiền Việt Nam để dẫn xuống đít đĩa, rồi nó lại moi bóp móc ra 4 tấm giấy một ngàn để dẫn dưới đít ly, như ngầm nói là tụi nó đã biết trước hết rồi, vậy xin bà đừng đập đổ mà chúng ta mất đi tình hữu nghị.

Bà Tôn Tấn còn đang bán tính bán nghi, không biết cặp Tây - Đầm này nó trả tiền cho ai mà có bao nhiêu đó. Bởi hai ổ bánh mì của bà có rẻ lắm thì cũng hai mươi ngàn, chớ bán bốn ngàn một ổ thì kể như là lỗ vốn. Rồi bà đưa tay lên ngoắt bà chủ quán Café đối diện chạy qua, nhưng đến phiên bà chủ Café lại giương mắt ếch ra nhìn mà chưng hửng. Bởi thông thường một ly Café cốt chồn sữa đá ở đây cũng lên tới năm ngàn rưỡi rồi mà không có bán, còn dân Tây thì mình phải tính tụi nó mười ngàn một ly, chớ có lý đâu nó trả có hai ngàn chưa đủ tiền công chớ còn nói chi vốn liếng. Rồi bà chủ quán Café day qua bà Tôn Tấn nói:

- Chị biết tiếng Anh, đâu chị nói với tụi nó giùm tôi, là tôi tính với giá hữu nghị hai ly là hai mươi ngàn tất cả...

Tới phiên bà Tôn Tấn lại lập bập nói một hồi, nhưng thật ra cái giọng

của bà nói cứng ngắc như con chim chìa vôi vừa tập hót, không biết con Đầm này nó có hiểu gì không, rồi nó mỉm cười ngoắt bà Tôn Tấn đến gần rồi nó lấy 4 tấm giấy hai ngàn ở dưới đít đĩa đưa lên biểu bà cầm lấy.

Trong lúc bà Tôn Tấn còn đang ngỡ ngác không biết hai đứa Tây Đầm này tụi nó định giở trò gì, thì con Đầm cũng ngoắt bà chủ quán Café đi lại, rồi nó lấy 4 tấm giấy một ngàn từ dưới đít ly lên đưa. Bà chủ quán Café cứ tưởng con Đầm này nó giỡn, nên bà lệ làng day qua bà Tôn Tấn nói:

- Chị nói với tụi nó đây là Café sữa đá cốt chồn, thôi thì trả cho tôi hai ly là hai mươi ngàn chớ tôi không tính mắc...

Bà Tôn Tấn hơi run nhưng vẫn bước tới rồi nhỏ nhẹ nói thêm vài lời nữa, đại ý bà nói hai ly Café cốt chồn sữa đá là hai mươi ngàn, còn hai ổ bánh mì chả lụa đặc biệt là hai mươi ngàn chẵn, vậy hai ông bà hãy làm ơn trả cho chúng tôi đúng y như vậy.

Nhưng lần này tới phiên thằng Tây nó lại xoắn một tràng, rồi toan đứng dậy bỏ đi cho nên buộc lòng bà Tôn Tấn phải làm gan vịn vai ấn nó ngồi trở xuống, câu chuyện đang dang ca một hồi không biết hai bên nói chuyện có ai hiểu được cái gì không, nhưng cũng gợi lên tánh tò mò làm cho mấy người đập xích lô, với mấy bà bán vé số từ xa bu lại đứng thoi đen nghệt. Khiến cho con đường Huyện Toại trong phút chốc bỗng rộn ràng, vì mấy đứa bán vé số dạo tụi nó cứ bu vào như một sòng bầu cua trong dịp tết.

Hình như hai cặp này tụi nó sống ở đây đã lâu, cho nên không sợ người Việt Nam bắt nạt, trái lại thằng Tây còn mỉm miệng cười, rồi nó gỡ cái sách Balô xuống lần tay vào trong, rồi rút ra một cuốn tự điển loại bỏ túi. Nó lật một hơi tới chỗ số trang có đánh dấu mực đỏ hàng hoàng, rồi nó lại chỉ vào chỗ câu tiếng Anh đã dịch ra tiếng Việt sẵn, là một ly Café phé nại là một ngàn đồng VN, còn một ổ bánh mì thịt chả lụa chan nước tương là hai ngàn, nhưng cuốn tự điển này có lẽ đã xuất bản cách nay 15 năm chớ không có it...

Trong khi đó thì bà Tôn Tấn đang nộ máu xung thiên, bà lại xoắn ra một tràng tiếng Anh với tiếng Việt lẫn lộn với nhau cho nên rất khó là phân biệt. Bà Tôn Tấn cố nói cho cặp này nó hiểu, là thời giá bây giờ nó đã nhảy vọt lên tới mây xanh rồi, mây mà trả tao giá đó thì tao kêu mã tà bỏ tù mây đó. Nhưng thằng Tây với con Đầm lại nhe miệng ra cười, chắc tụi nó cứ tưởng rằng bà Tôn Tấn đang khen tóc tai nó đẹp, nên cứ việc ngồi đó nhờn nhờ, mặc cho bà Tôn Tấn miệng nói tay quơ thiếu điều rất hợm!

Thấy vậy bà chủ quán Café cũng bắt chước nói theo, nhưng thằng Tây dường như hiểu ý, nó lại chỉ vào cuốn tự điển có một câu đã dịch ra tiếng Việt rõ ràng, rồi nó cầm 4 tờ giấy một ngàn đưa lên, như ngầm biểu bà chủ quán Café thôi hãy cầm bỏ túi. Tới nước này thì đã hiểu, cho nên bà chủ quán Café la lại nó bằng tiếng Việt, đại khái bà nói với nó giá đó là Café phé nại mây có biết không, còn Café sữa đá cốt chồn thì làm sao giá đó. Nhưng thằng Tây lại lắc đầu rồi khi dễ ngó mong ra vườn hoa Lạc Hồng để

tìm luồng gió mát, đến nước này thì không còn dần được nữa, cho nên bà chủ quán Café mới nộ khí xung thiên, rồi bà chửi bằng tiếng Việt cho một trận. Nhưng gặp cặp này tụi nó đã lỳ, đã không sợ thì thôi, mà tụi nó cứ ngồi cái mặt nghinh nghinh dường như thách đố.

Phải mất vài hơi chửi cho cơn giận đã nư, rồi bà mới quay lại bà Tôn Tấn nói nhỏ:

- Đâu chị nói với tụi nó là trả đúng giá cho đảng hoàng coi, chớ dân miệt Mỹ Tho của mình chớ đâu phải như dân Sài Gòn mà đập đổ, đừng trả giá theo kiểu đó làm mất tình hữu nghị lân bang, rồi mai mốt chánh phủ ta làm sao dám đưa người dân lao động đi qua bên nước mấy ông làm mướn nữa!

Bà Tôn Tấn nghe vậy nói lại:

- Thì nãy giờ tôi nói đã hết hơi với tụi nó rồi, bây giờ đành chịu phép với chớ biết làm sao, phải nó là người Việt Nam nãy giờ tôi cho nó ăn tẩm thốt ... Hay là bây giờ chị nói đại với tụi nó bằng tiếng Việt xem sao, chớ tôi cũng có nghe người ta nói lại, hồi cái thời lính Mỹ đổ vô đóng ở Việt Nam nhiều, mấy đứa chơi bởi đâu thêm đi học Anh văn, vậy mà tụi nó cũng bắt bớ Mỹ đen, Mỹ trắng lia chia chớ đâu có ít...

Bà chủ quán Café thấy vậy mới làm liều. Bà bèn chỉ vào mặt thằng Tây rồi ra bộ nói:

- Bây giờ một ly xây chừng này tao bán cũng đã hai ngàn rồi, như vậy ly Café sữa đá cốt chồn mười ngàn thì đâu có mắc. Sao tụi bây lại nỡ đi ăn cướp cạn của tao, nếu tụi bây mà không biết điều, thì tao sẽ mời công an khu vực đến đây xử lý tụi bây đừng có trách...

Bất ngờ trong đám xích lô đang bu lại, có một người vọt miệng nói:

- Ối ... tưởng đâu ai. Chớ đây là cái thằng Bốc Cu Ra Đốp, với cái con Ma Ry Lèn này thì tôi còn lạ gì. Hai đứa Tây Balô này tụi nó đang ở nhà trọ trên đường Lý Thường Kiệt chớ đâu. Tôi chớ tụi nó đập muốn rã chươn, vậy mà nó trả cho tôi còn tệ hơn bà con mình ở đây nữa khác.

Trước câu nói rành rẽ của một người đập xích lô, làm cho bà Tôn Tấn tức mình cảm rằm nói tiếp:

- Thì Tây u gì tụi nó cũng phải đảng hoàng, chớ hông lẽ ở chỗ nào cũng bán có một giá như vậy hay sao. Hay là hai đứa này là dân ba trợn...

Vừa dứt câu nói của bà Tôn Tấn, thì bà chủ quán Café lại tiếp theo:

- Mẹ ... Tây Ba Lô từ trước tới nay nghe nói bây giờ tôi mới thấy. Thôi tao thí cho hai đứa bây luôn đó, chớ lấy làm gì mà mang tiếng đập đổ tụi bây, nhưng mai mốt có ăn uống món gì của ai, nếu không nói được thì phải đi lại chỉ cho đảng hoàng, chớ ngồi một chỗ đợi cho người ta hỏi rồi giả bộ gật đầu, đến khi tính tiền tụi bây lại lật cuốn tự điển cầm nang ra chỉ. Cái đồ lưu manh quốc tế...

Bà Tôn Tấn ngược nhìn cái đòn chĩa lựu đã bị thỏ hết một phần, nên tức quá cũng nói gằn:

- Mẹ ... tụi bây muốn ăn bánh mì lát thì cũng nói, chớ có đâu làm bộ ngồi đó gặt đầu làm cái đờn chả lụa của tao như vậy thì làm sao đủ vốn, thôi thì tao cũng thí cho tụi bây luôn làm phước, chớ lấy tiền làm chi cho mang tiếng. Hèn chi tao nghe người ta đồn, họ đã chạy mất với mấy thằng Tây Balô để cho tới bây giờ tao mới gặp. Thôi đi ra chỗ khác chơi giùm con đi cha với má, cũng may mà bữa nay không có ông Tôn Tấn ở đây, phải có ông cũng dám thụi tụi bây một trận nên thân dữ lắm.

Hình như hai đứa Tây Balô này nó nghe được tiếng Việt hay sao, rồi nó đứng dậy gặt đầu để tỏ dấu cảm ơn, còn đôi mắt thì đảo dác nhìn ra chỗ khác.

Bất ngờ cũng ông xích lô hồi này nói:

- Ê ... ông bạn Bốc Cu Ra Đốp, với con nhỏ Ma Ry Lèn bây giờ có muốn đi đâu hôn tao chở, nhưng tao phải nói giá trước cho khỏi mít lòng, chớ bữa hổng tụi bây bắt tao chở đi đã rồi trả tiền gì mà bèo quá xá...

Tức thời thằng Tây Balô nắm tay con bồ đứng dậy, nó ra dấu chỉ về hướng chợ Vòng Nhỏ, nhưng ông đập xích lô muốn chắc ăn, bèn xè mười ngón tay ra dấu lại. Thằng Tây Balô nó cũng mỉm cười, rồi móc một tờ giấy mười ngàn tiền Việt Nam ra trả trước, chắc có lẽ vì tụi nó hơi ót khi dòm thấy bà con mỗi lúc tựu lại thêm đông, sợ họ nổi nóng lôi đầu xuống giọng như dân ở trên Sài Gòn mới khổ. Riêng ông phu xe xích lô tuy không hẳn là trúng mánh, nhưng một cuộc xe mười ngàn bây giờ đâu dễ kiếm, cho nên ông ta hạ càn xích lô xuống để mời, rồi ông ta đưa tay ra thộp tờ giấy mười ngàn bỏ túi gọn băng chớ không có điều chi do dự.

Ợi cho hai đứa Tây Balô an tọa trên xe. Ông ta mới ngoáy đầu lại đằng sau nói lớn:

- Bữa nay hai bà kể như xúi quẩy, còn tôi thì gặp vận hên. Đạp xong một cuộc xích lô này là tôi đi mua hai kí gạo, rồi tối nay phải thức để canh coi trận đá bóng chung kết này, Đông Đức với Tiệp tụi nó là cựu cộng sản với nhau, thì đá với nhau trận này chắc là phải biết. Không chừng có đũa gãy giò cũng nên, vì tụi cộng sản với nhau, hễ chơi xấu thì không còn thuốc chữa.

Chiếc xích lô lăn bánh rồi nhỏ dần trên đại lộ, chỉ còn lại một tốp con nít quần áo xác xơ đi bán vé số dạo ở khắp vỉa hè, mà tuổi thơ dường như tụi nó chưa một lần nhìn thấy. Thỉnh thoảng tụi nó lại buông ra một tiếng chửi thề rồi rượt đuổi với nhau một cách vô tư, cũng như một bầy chim non ra ràng bỗng dưng rời xa tổ mẹ, không ngờ bầu trời đang vẫn vũ một đám mây, mà một lát nữa đây những cánh lông non sẽ tả tơi vì đối lạnh.

Tuy vậy mà trên gương mặt của bà Tôn Tấn cũng không thấy giận hờn gì, mà bà chỉ thắc mắc có một điều đó là tại sao bộ thông tin văn hóa của nhà nước ta, lại in ra một cuốn tự điển Việt - Anh, Anh - Việt loại bỏ túi như vậy, để làm cây kim chỉ nam cho mấy thằng Tây Balô này với dụng ý gì. Bởi gì thời bây giờ giá cả đâu còn đứng yên một chỗ, như vậy thì tụi nó cứ đi

long nhong từ Bắc vào Nam rồi làm sao dân tình buôn bán!

Nghĩ thì nghĩ vậy chớ bà Tôn tấn cũng không dám bận tâm, vì ngày hôm nay mấy ổng đã dám mở cửa ra như vậy thì cũng quý, chớ còn hồi lúc trước khi mới tiếp thu miền Nam, hể nhìn thấy cái gì mấy ổng cũng cho là Mỹ - Ngụy nên phải đề phòng, bắt đi lên vùng kinh tế mới để để bề nhất lại và để bề kiểm soát chén cơm. Cũng chính vì hoàn cảnh đó nó mới nảy sinh ra cảnh vượt biên, báo hại bà và ông Tôn Tấn cũng tìm cách vượt hết mấy lần, nhưng cái số chẳng may bị công an huyện Bình Đại tỉnh Bến Tre bắt nhất rồi tịch thu nhà cửa. Báo hại bây giờ vợ chồng bà chỉ còn có một cái chòi, với xe bánh mì này bán để nuôi thân, nhưng coi môi tình hình kinh tế khó khăn nên bán buôn cũng ế.

Rồi bà dạy qua bà chủ quán Café hỏi:

- Chị Sáu còn nhớ mặt hai đứa Tây Balô hồi nãy hôn, có nhớ dạng mai mốt mình chừa, chớ bán buôn mà gặp mặt me như vậy thì chán lắm.

Bà chủ quán Café cười cục cục, rồi đáp:

- Cái gương mặt của tụi nó thì làm sao mình nhớ. Vì đứa nào cũng mũm nhọn na ná với nhau, nhưng tôi đã nhớ rõ cái tên của nó là thằng Bốc Cu Ra Đốp, còn con bồ của nó là con nhỏ Ma Ry Lèn. Hai cái tên này báo hại mà ăn ở với nhau, thì tụi nó tối ngày cứ nghĩ tới cái đó, nên cứ chơi hoài thì làm sao khá giả cho được...

Dứt lời bà sáu chủ quán Café thì mấy bà bán vé số cũng nhao lên. Có bà còn nói:

- Như cái tên của thằng Tây Balô hồi nãy còn đỡ. Chớ bữa hôm ở đằng quán nhậu Việt Hải, tôi nghe mấy con nhỏ chạy bàn, tụi nó kêu một ông Tây bằng Mai Cồ Đéo mới là ác nghiệt. Vậy mà tụi nó cũng cười nói vang rân, chớ còn tên tục người Việt của mình, ai mà đặt cái gì kỳ vậy...

Từng tiếng cười nói vang rân trong con phố trưa buồn, dường như thiên hạ trong thời khắc đó cũng vô tư, khi trước mặt của họ có mấy gánh hàng rong đang bước đi hối hả. Thỉnh thoảng họ cũng cất tiếng rao, lộn đây, lộn ấp mê đây. Có lẽ vì gánh gồng mệt quá, nên dấu nặng rao thành dấu huyền, chớ họ nào có ở không mà muốn tiểu lâm. Nhưng vì cuộc sống mòn mỏi giữa chợ đời, mà tiếng rao như vậy cũng cất vang lên trên đường nhựa.

Quả thật một giọng rao đầy thi vị của những người nghèo, nếu vắng tiếng rao đó thì khu phố Việt Nam sẽ tiêu điều buồn bã. Thiên hạ sẽ buồn thiu, bởi còn đâu là hình bóng tảo tần trong cuộc sống!

Trong lúc đó thì bà Năm móm là mẹ của Việt Kiều Mỹ ngồi trong nhà ngó ra đường, thấy bà con tụ lại cũng vui cho nên bà thông thả bước ra nói lớn:

- Thời buổi buôn bán bây giờ chỉ có Việt Kiều trả giá mới ngon, chớ còn mấy đứa Tây Balô này chỉ toàn là dân thất nghiệp, hoặc ba cái tụi học sinh, sinh viên ở phía Bắc Âu, tụi nó nghĩ hè rồi không biết đi đâu cho nên đổ về

Việt Nam để xem chơi cho biết...

Đây là một bà mẹ của Việt Kiều cho nên chòm xóm rất nể nang, vì những lời bà nói ra đều có căn cứ, cho nên bà Tôn Tấn ngược lên nói:

- Buôn bán như tụi tôi làm sao phân biệt thằng nào là Tây Balô, còn thằng nào là Tây đi du lịch đây chị Năm?

Bà Năm móm nhe răng ra cười, rồi nói lớn:

- Dễ mà. Thím cứ việc nhìn trên lưng của nó, hễ thấy đũa nào đeo túi lòng thông thì đó là Tây Balô, còn người đũa nào đi tay không rảnh rang thì là Tây du lịch. Còn người nào có mang máy ảnh trên vai thì là dân nhà báo, còn người nào mà có đất vợ dẫn con thì đó là loại thương gia, để tôi chỉ rõ cho hai bà biết mà buôn bán. Chớ còn buôn bán mà cứ cãi vã tay đôi, nếu không lỗ vốn thì cũng phá huê, chớ làm sao mà kiếm đồng lời cho được...

Trước câu nói của bà Năm móm là má của Việt Kiều làm cho mọi người vỡ lẽ, làm cho bà chủ quán Café cười mơn hởi tiếp:

- Đũa nào tôi cũng thấy tóc vàng mũi cao, thì làm sao mình biết tụi nó ở nước nào đăng còn chiếu cố. Như hai đũa hồi nãy nhờ có ông xích lô đưa rước thết rồi quen mặt, cho nên ông kêu nó là thằng Bốc Cu Ra Đốp, còn con nhỏ kia là Ma Ry Lèn, Tây u gì mà cái tên nghe phản văn hóa tục tĩu thấy mà ghê, báo hại tối nay chắc tui ngủ phải giựt mình quá chị...

Bà Năm móm lại nhăn răng vàng ra cười khè khè, rồi mới nói:

- Để tôi dạy cho cô với bà Tôn Tấn, hễ nghe tụi nó gọi với nhau cái tên ở đằng sau, mà có chữ Lép Nhép, Lốp Xốp, Đốp Hộp thì nhứt định là dân Liên Xô hay Ba Lan, còn cái tên ở đằng sau mà có chữ Dơn Hơn, Vít Đích, Xúc Xích thì nhứt định là người Mỹ, hoặc Úc Đại Lợi hay Ăng lê. Còn thấy tụi tóc đen như mình, nếu cái tên ở chữ sau Kim Chung, Su Si, Tưởng Nhớ, Mao Đặng là dân Đại Hàn hay Trung Quốc để liệu bề buôn bán, chớ còn không gặp mấy đũa Tây Balô như hồi nãy thì mời mọc làm gì cho mắc công, bởi tụi nó đi qua đây cũng thuộc nhiều thành phần trong xã hội...

Câu chuyện xoay quanh mấy thằng Tây Balô đang đến hồi gay cấn, thì có một ông xích lô rề xe lại đứng gần hóng chuyện. Bất ngờ ông ta cất giọng nói:

- Mấy bà buôn bán mà gặp mấy thằng Tây Balô không mê thì cũng phải, còn dân xích lô của tụi tui gặp nó cũng rầu thấy mẹ. Tôi mới chở một thằng từ nhà trọ tuốt trên Phường 5 mới thả nó xuống ngoài vườn hoa đây chớ đâu, vậy mà nó trả cho tôi có năm ngàn, đòi thêm nữa thì nó móc trong túi ra một bảng lô giá cả, rồi nó chỉ cho tôi từng cước xe làm cho mình hết đường cãi cộ.

Bà Tôn Tấn dường như nhớ ra điều gì, rồi nhìn bà Năm móm mỉm cười nói nhỏ:

- Như bà Năm đây bây giờ làm má Việt Kiều thì sướng, chớ ở dưới quê tôi có mấy bà đã một thời làm má Việt Minh, rồi dạy qua làm bà má của

mấy ông Mặt Trận Giải Phóng Quân Miền Nam, để rồi có được mấy đứa con cũng đều bị họ dụ dỗ đi theo chết rừng chết bụi sạch trơn. Bây giờ tuổi già cô quanh không có lấy một người săn sóc, báo hại phải đi móc bọc Nylon, chớ có ông nhà nước nào bỏ tiền ra nuôi dưỡng!

Bà Năm móm nhăn răng ra cười đáp lại:

- Thì sống ở trên cõi đời này muốn sung sướng thì phải có tiền, chớ còn trong nhà hết gạo tới con cái mình nói nó cũng không nghe, đừng nói chi tới chuyện gì ngoài xã hội. Còn ba cái chuyện mấy bà má liệt sĩ liệt gân, đó toàn là những chuyện phong thần trong thời chiến tranh để cho họ tuyên truyền dụ dỗ, thời đại này chỉ có làm mẹ Việt Kiều mới có đô la, chớ còn làm mẹ Việt Cộng có người lại dói nhăn răng, bởi cơm áo gạo tiền cá mắm bây giờ đâu dễ kiếm!

Trên con đường Huyện Toại xe cô vẫn dập diu, từng người già cầm xấp vé số trên tay mà chun thì bước đi nặng nhọc, thỉnh thoảng họ lại đảo mắt nhìn quanh, để tìm coi người nào có máu dân chơi để đi vào mời mọc, khiến cho cảnh tượng càng thêm vẻ ủ ê khi mặt trời đứng trên đỉnh đầu rọi xuống.

Mấy đứa trẻ bán vé số cũng chẳng bận tâm đến mấy thằng Tây Balô du lịch, mà tụi nó chỉ khoái nhất là mấy cái bàn đang ăn nhậu trong Bar, nhiều khi gặp mấy ông nhậu say đà đà mua một hơi cho mấy cặp. Cho nên tụi nó lần lượt tản mác trong các ngã đường, chỉ còn có một mình bà Năm móm là má của Việt Kiều được thanh thoi, nên ngồi nán lại ở xe bánh mì của bà Tôn Tấn để nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Thỉnh thoảng bà Năm móm cũng giảng cho bà Tôn Tấn nghe về sự văn minh của nước Mỹ hiện thời, mà bà đã có dịp đi qua bến du lịch hôm năm rồi, cho nên bà Tôn Tấn càng nghe lại càng trách số mình sao đen đui. Phải chi hồi đó ghe của bà đi vượt biển không chết máy, thì bây giờ bà cũng làm một bà Việt Kiều như ai, chớ đâu có phải ngồi đây bán từng ổ bánh mì thấy mà bất chán!

Bỗng hai bà nhìn nhau rồi cười lên nho nhỏ, khiến cho cơn nắng buổi trưa hè nơi thành phố Mỹ Tho dường như dịu lại, rồi cơn gió mồ hôi từ nơi bờ sông thổi tới, làm cho da vẻ con người cũng bớt rít mồ hôi. Bà Năm móm đứng dậy, rồi nói nhỏ:

- Thôi bây giờ tôi phải đi ra ngoài vườn hoa ngồi hứng gió, vậy thím Tôn Tấn ở đây ráng bán nó nghen, chớ thời buổi bây giờ kiếm được bữa cơm thật là chật vật...

Đợi cho bà Năm móm đi hơi xa một chút. Bà Tôn Tấn nhìn qua bà chủ quán Café than:

- Đó chị có thấy hôn. Nhờ mấy ông Việt Cộng miền Bắc đánh thắng mấy ông Quốc Gia miền Nam của bọn mình. Cho nên bây giờ mới có kẻ làm giàu ngả tấc, chớ bà Năm móm này hồi trước cũng đi bán chuối nướng trần thân, còn bây giờ ở trong xóm này là số một, nói hươu nói vượn gì thiên hạ cũng

phải nghe theo, chớ còn hồi trước lời nói của bà đâu có ai thềm để ý...

Bà chủ quán Café cũng giả lả nói theo:

- Như bà còn bình dân cũng đỡ, chớ có nhiều bà mới vừa tanh tanh là giở giọng ta đây. Bởi một năm mà có chừng vài ngàn đô ở bên ngoại quốc gửi về, thì ở đây ăn ở không còn sướng hơn là tiên hạ giới.

Thôi chị lo lửa củi để nướng lại bánh mì cho nóng giòn da trở lại đi, còn tôi cũng về lại bến để lo nấu nước pha Café bán cho bà con lối xóm. Chớ còn buôn bán với tụi Tây - Đầm như vậy thấy hết mắc ham, không chừng mai mốt gặp tụi nó ở đàng xa thì tui cũng lo chấp tay xá trước thì vừa, chớ để tụi nó bước vô ngồi xuống rồi mắc công mình cãi lộn.